

fentlig hos Domstolene, at der skal søges Værn imod mulige Misbrug og Overgreb fra Administrationens, fra Regjeringsmagtens Side. Vi kunne være taknemmelige for, at det i dette Dieblif, sgavelstom i flere Aar, ikke staaer som Noget, der inbghder os Frygt, at der skulde finde Vilkaarlighed eller Misbrug Sted fra Administrationens eller Regjeringsmagtens Side, men Ingen kan i Sandhed borge os for, at Tiderne ikke kunne forandre sig; Ingen kan borge os for, at ikke de Tider kunne komme, hvort man virkelig vil erkjende, at det er hos Domstolene, at den enkelte Mand skal søge Værn imod Overgreb. Naar nu alt dette, som jeg ikke skal udføre videre, kan ansøres mod en Bestemmelse, som jeg anseer at være saa høist fordærvelig som denne § 35, og som jeg ikke kan Andet end ubtale mig imod, da jeg ved enhver Leilighed har stemt imod Forslag, i hvilke der fandtes Spire eller Tendants til noget lignende, som der findes her i den foreslaaede § 35, saa bliver Spørgsmaalet paa den anden Side: Hvad anfører man da til Forsvar for en saadan Bestemmelse: Og da maa jeg tilstaae, at jeg ikke mindes at have seet noget Forslag fremkomme her i Thinget, hvorfor de Grunde, hvorpaa man støttede det, vare saa flette, naturligtvis efter min Formening, som de, der ere anførte for dette Forslag. Der er blevet anført af en æret Rigsdagsmand fra Thyen (H. M. Petersen), som i dette Dieblif, saavidt jeg seer, ikke er tilstede, at der ikke flete Embedsmændene ved denne Leilighed Andet, end hvad der skeer saa mange andre Statsborgere ved saa mange Leiligheder, men han har ikke anført noget Exempel paa, hvad det egentlig var, han sigtede til, og indtil han oplarer disse sine Ytringer nærmere, maa jeg tilstaae, at jeg ikke kan imøbegaae dem, da jeg ikke kjender disse mange Exempler af denne Art. Derimod er der vel blevet anført, at i Leverancekontrakter skulde det ikke være ualmindeligt, at man forbeholdt sig ligeoverfor Leverandøren at afgjøre, hvorvidt Leverancerne præstereedes fuldstændigt eller ikke, men der er derimod med fuld Føie gjort gjældende af en af de ærede Sekretærer (Faber), at der er en stor Forskjel mellem disse to Tilfælde; Et er det, naar en Mand indlader sig i et forbigaa-

ende, midlertidigt Forhold, at han da underkaster sig selv frivilligt en vis Afgjørelse, under Chancer, som han nogenlunde kan overse, og et Andet er det, naar en Person træder i et vedvarende underordnet Forhold, at han da i dette Forhold, som maa tænkes som omfattende hele hans Liv, og som havende en væsentlig Indflydelse paa hele hans Livsgjerning og Stilling, skulde være aldeles afhængig af Medkontrahentens Fortolkning. Endelig har man sagt, og naar jeg har anført dette Tredie, saa ere omtrent Grundene udtømte, at det ikke er noget Nyt men kun Noget, der all findes i den tidligere Lov af 19de Februar 1861, — en Lov, som jeg i Forbigaaende iøvrigt skal bemærke vel kan kaldes en almindelig Lønningslov, navnlig i Modsetning til denne som særlig, saameget mere, som man netop i Loven af 19de Februar 1861 henviser til den ældre Lov, som den foreliggende skal afløse, som en særlig Lovbestemmelse. Man har altsaa sagt, at det er ikke noget Nyt, det er kun, hvad der findes i Loven af 19de Februar 1861, og da dette blev modsagt, saa blev det gjort gjældende med megen Styrke, at det dog forholdt sig saaledes, det var virkelig kun det Samme; ja, den ærede Ordfører har endog saa, da det blev htrret af Rigsdagsmanden for Kjøbenhavn's 1ste Valgrebs, at dette Lovforslags § 35 gif meget videre end Loven af 19de Februar 1861, sagt: Nei, ikke en Tøddel. Dette er mig nu aldeles uforstaaeligt. Jeg skal ikke nægte, at det har forundret mig at høre en saa skarpsindig Mand som den ærede Ordfører kunne gjøre en saadan Paastand. Den Lov, der er Tale om, Loven af 19de Februar 1861, siger i § 7, at Opgjørelsen af de vedkommende Embeds- og Bestillingsmænd efter §§ 1 og 2 tilkommende Gage- og Lønningsdele, saavelstom af de efter §§ 25 og 27 beregnede Sædtillæg bliver at forelægge vedkommende Minister o. s. v.; i §§ 1 og 2 tales der imidlertid ingenlunde om Embedsmændenes Lønninger eller Gager i Almindelighed, men der tales kun om det saakaldte Sædtillæg, der omtales de Regler, hvor efter det skal beregnes; det Samme er Tilfældet i § 2, og det Samme er Tilfældet i §§ 25 og 27, hvortil der henvises. Hvad er det altsaa, der siges i § 7 i Loven af 19de Fe-